

Ne bontsd el a régi határt!

„Ne bontsd el a régi határt, melyet csináltak a te eleid.” Példabeszédek 22,28

„Mert ha még egy kissé felettébb dicsekedem is a mi hatalmunkkal, a melyet az Úr a ti építésetekre és nem megrontásotokra adott, én nem vallok szégyent;” 2Korinthus 10,8

Talán azzal kezdeném az ige kifejtését, hogy manapság mindannyian meg vagyunk terhelve különböző gondolatokkal, talán a legjobban azzal a világgal, amely minket körül vesz és azzal, ami a munkahelyünkön, a családban, a környezetünkben történik. Legjobban ezek foglalnak le minket és keressük a kiutat, keressük a gondokból, a problémákból való menekülést. Mindannyiunknak vannak olyan ötletei, amelyek által szeretnénk ezeken a problémákon változtatni. Változást szeretnénk és ezt a változást mi mindig úgy képzeljük el, hogy inkább változzon meg a világ, változzon meg a környezetünk, változzon meg minden, mert akkor nekünk is jobb lesz. Valójában ez a változás azonban csak egyféleképpen valósulhat meg, még pedig úgy, hogy ha mi változunk meg.

Nehezen érthető és nem is logikus dolgok történtek 2000 évvel ezelőtt, akkor, amikor Isten választott népe szintén egy változást várt, mert akkor már 450 éve nem volt próféta, akin keresztül szólhatott volna Isten igéje és addigra már elfásultak az emberek. A farizeusok, az írástudók inkább mint követelőzők álltak elő a néppel szemben, ők úgy tartották, hogy átkozott az a nép amelyik nem tartja meg az Isten igéjét. Az emberek el voltak csüggedve és egyszer csak jött valaki, aki azt mondja, lehet változni, kell is változni és lesz is változás. Viszont ez a változás, amit Isten már réges rég megígért, egészen másképp következett be, mint ahogy az emberek ezt gondolták.

Érdeemes elolvasni azt az igét is, amely tulajdonképpen a mozgató rugója ennek az egész változásnak.

„Kinek szava akkor megrendítette a földet, most pedig ígéretet tesz, mondván: Még egyszer megrázom nemcsak a földet, hanem az eget is. Az a "még egyszer" pedig jelenti az állhatatlan dolgoknak mint teremtményeknek megváltozását, hogy a rendíthetetlen dolgok maradjanak meg.” Zsidókhhoz írt levél 12,26-27

Ez érdekes. Egy változás, amely megrendíti az eget és a földet, és ez a még egyszer jelenti az állhatatlan dolgoknak mint teremtményeknek megváltozását, itt nyilván rólunk, emberekről van szó. Ezt a változást Isten úgy jelentette ki, hogy egy fordított utat mutatott meg, még pedig a változásnak nem azt az útját, amelyet a zsidó nép követett azzal, hogy be akarta tartani a törvényt, (de valójában ez nem sikerült neki, így nem is történt változás, mert a törvény csak a földi életre szólt) hanem egy olyan utat mutatott, amely fordított, de annak vége az örök élet. Így Jézus Krisztus halálával és feltámadásával egy olyan változás történt, amelyet az emberek sem akkor nem értettek, sem ma nem értenek. Ez a változás pedig az, hogy Ő nem egy földi királyságot akart felállítani és nem itt a Földön akarta helyre hozni azt amit az emberiség elrontott, hanem egy olyan királyságot akart felállítani, amelynek helye nem a látható, hanem a láthatatlan világban van. Ez nem logikus, ezt nem lehet kikövetkeztetni, ezért volt érthetetlen, és ezért érthetetlen ma is az emberiség számára. Hiszen hogyan is érthető az, hogy aki ezerszer ezer és tízezerszer tízezer angyal fölött rendelkezik, aki a Mennynek és a Földnek uralkodója, hagyja, hogy Őt meggyalázzák és keresztre feszítsék? Ebben a világban ez sem a múltban, sem a jelenben nem érthető. Éppen ezért Isten azt hozta el nekünk, hogy egy olyan utat kövessünk a változásban, amely a mi megváltozásunkat és a gyülekezeteink megváltozását is elhozhatja. Ez az út pedig, egy újfajta építkezés. A menekülés ebből a világból, csak a kösziklára való építkezés által történhet meg.

Nem véletlen, hogy János evangéliumának 17-dik fejezetében ezt olvassuk: „Nem azt kérem, hogy vedd ki őket e világból, hanem hogy őrizd meg őket a gonosztól.” János 17,15 Mit jelent ez? Ez azt jelenti, hogy az ember nem kerülheti el a sorsát, törvényszerűségben él, viszont a gonosztól való őrizkedés kiszabadítja a világot sújtó törvényszerűségből. Ebben a világban egy olyan

törvényszerűség van, amelyet az ember, sem hívő, sem hitetlen, nem kerülhet ki. A bűn zsoldja a halál, azonban a hívő ember tudja azt, hogy a halálnak nem a bűn, hanem az élet a színimája. Tehát ha át akarunk menni a halálból az életre, akkor először nekünk is meg kell halnunk e világ számára. Ezt tette Jézus. Ő meghalt e világ számára, ezért nekünk is meg kell halnunk e világ számára, hogy élhessünk övele együtt, a feltámadott Krisztussal.

Ezt a kimenekedést az építkezéssel úgy példázza az ige, hogy „Valaki azért hallja én tőlem e beszédeket, és megcselekszi azokat, hasonlítom azt a bölcs emberhez, a ki a kősziklára építette az ő házat.” Máté 7,24 Tehát ez az új fajta építkezés azt jelenti, hogy egy új alapot rakunk le és ez az új alap nem lehet más, mint Jézus Krisztus. De hogyan? Hiszen Jézus Krisztus, minden ember számára elsősorban egy történelmi személyiség. Azonban mind addig, amíg csak egy történelmi személyiség, mi még távol vagyunk tőle. Ahhoz, hogy a történelmi személyiséggel egyek tudjunk lenni, nekünk magunknak is Őbenne kell lennünk. Őbenne pedig csak úgy tudunk lenni, hogy ha Ő is bennünk van. Ezzel a kapcsolódással vagyunk képesek elindulni a hitéletnek az útján, mert ezt mondja Isten igéje: „És ömlött az eső, és eljött az árvíz, és fújtak a szelek, és beleütköztek abba a házba; de nem dőlt össze: mert a kősziklára építettet.”

Tehát az ami a világban történik, az ami a világban minket érint és az amitől fél és reszket a világ, hogy majd bekövetkezik, az a hívő embert nem rendítheti meg, mert kősziklára épített. A szegletkő Jézus Krisztus, és innentől kezdve elindul az építkezés, az apostolok által lerakott köveken keresztül, és elkezd épülni a lelki ház, a gyülekezet. Én azért szeretném hangsúlyozni ezt, mert ha mi el akarunk kezdeni egy új építményt, akkor a régit le kell rombolni. Nem lehet házra házat építeni. Csak egy lerombolt, elpusztított ház helyére lehet építeni egy újat. Ha leromboljuk a saját egyéniségünket és mindazt amire büszkék vagyunk, akkor tudjuk csak elkezdeni az építkezést új alapra. Rombolás nélkül nincs építkezés. Halálba adott élet nélkül nincs új élet. Megfeszített élet nélkül nincs feltámadás. Valamit, valamiért. Valamit oda kell adnunk ahhoz, hogy kapjunk valamit, már pedig ha kapni akarunk, akkor először áldozni kell, de ezt az áldozatot nem mi tettük meg, hanem az Úr Jézus Krisztus, mert Ő mindent megadott nekünk és megnyitotta a lehetőséget, a Mennybe való útra. Na és nekünk mit kell cselekednünk? Azonosulnunk kell Ővele. Tanítványainak azt mondta, az utat is tudjátok. Milyen utat? Az Ő útját kell járnunk. Ha valaki a saját egyéniségét és egzisztenciáját akarja fölépíteni, akkor az nem a Krisztus útján jár, mert a Krisztus útja, az aláadás és az odaszánás útja. Nincs annál nagyobb áldozat, mint hogy ha valaki az életét adja oda az ő barátaiért, ezért mi is kötelesek vagyunk odaadni az életünket a barátainkért. Hogyan? Úgy, hogy már nem magunkat építjük, hanem építünk egy olyan házat, amelyben a másik fontosabb, mint mi.

Aki épít, az meg is szilárdít.

„Mert minden háznak van építője, a ki pedig mindent elkészített, az Isten az.” Zsidókhöz 3,4
„Mint a szent helynek és amaz igazi sáornak szolgája, a melyet az Úr és nem ember épített.”
Zsidókhöz 8,2

Tehát ezt a házat Isten építi.

Kiben? Abban, aki hagyja, hogy Isten ezt építse. Mi nem tudunk másképp beépülni Isten házába, csak mint élő kövek. Az sem mindegy, hogy milyen kő kerül be ebbe a házba, ezért Isten meg fogja faragni ezt a követ, megtisztítja és alkalmassá teszi arra, hogy beépülhessen az Ő házába. Ha egy gyülekezet meg akar változni, akkor első sorban a köveknek kell megváltozniuk, hagyniuk kell, hogy Isten formálja és beépíthetővé tegye őket, mert mi hiába vagyunk bent testileg a gyülekezetben, ha lelkileg nem épültünk be az egyházba, a Krisztus testébe, abba a házba, amelyben Isten fel akarja építeni az ő templomát.

Isten igéjében ezt olvassuk: „Kik fölépítettetek az apostoloknak és prófétáknak alapkövén, lévén a szegletkő maga Jézus Krisztus, Akiben az egész épület szép renddel rakattatván, nevededik szent templommá az Urban; Akiben ti is együtt építettetek Isten hajlékává a Lélek által.” Efézus 2,20-22 „Azonképpen ti is, minthogy lelki ajándékokat kívántok, a gyülekezet építésére igyekezzetek, hogy gyarapodjatok.” 1Korinthus 14,12. Van itt egy szó, hogy gyarapodjatok. A gyarapodás akkor történik, hogy ha minél többen beépülünk ebbe a lelki házba. Ha viszont úgy gondoljuk, hogy a magunk földi életét akarjuk építeni, akkor az a ház fog épülni. Ha be akarunk épülni a gyülekezetbe és azt akarjuk, hogy a gyülekezet szaporodjon az üdvözülők sokaságával, akkor ehhez először nekünk kell átfarmálódnunk.

A Máté 18,3-ban olvasunk egy nagyon érdekes igét. „...Bizony mondom néktek, ha meg nem tértek és olyanok nem lesztek mint a kis gyermekek, semmiképpen nem mentek be a mennyeknek országába.” Bizony mondom néktek, ha meg nem tértek, ezt valójában úgy kellene lefordítani, hogy Bizony mondom néktek, ha vissza nem fordultok. Ez egy nagyon fontos különbség, mert itt többről van szó. Ez ugyanis azt jelenti, hogy ha meg nem fordultok ezen az úton és nem indultok visszafelé a gyermeki állapotig, akkor semmiféle képen nem mentek be az Isten országába. Ez azért fontos, mert az az ember aki nem hajlandó megfordulni, lehet hogy az eszével már elfogadta Isten ígését, lehet hogy testileg meg is teszi azt amit tőle elvárnak, adakozik, templomba jár, mindenkivel igyekszik jól cselekedni, de mégis ott marad a halál állapotában. Nekünk viszont menekülnünk kell, el kell menekülnünk erről a veszélyes helyről. Sokan gondolkodnak ma úgy, hogy ebből az országból el kell menekülni. Azonban ha valaki el is tud innen menekülni egy másik országba, ott is ugyan az marad, aki itt volt. Lehet, hogy jobbak lesznek az élet körülményei, de akkor is a halál mezsgyéjén marad. Erre azt a hasonlatot szokták mondani, hogy egy harcmész nem elég csak megfordulni, hanem utána el is kell indulni, különben hátulról lelőhetnek. Így van ez a hitéletben is. Az kevés, hogy elfogadom mindazt amit jónak tartok a hívő életből. Bizony nem elég csak megfordulni, el is kell indulni visszafelé, és itt kezdődik az, ami már nem logikus, nem érthető, még pedig az, hogy lebontjuk az életünket. Bizony, nem felépítjük, hanem lebontjuk. Mindazt amit eddig jónak tartottunk, most kárnak és szemétnak ítéljük, mint Pál apostol. Pál apostol is lerombolta mindazt amit eddig jónak tartott, mert szembe állította Krisztus megismerésével és megállapította, hogy ahhoz képest az egész semmit sem ért. Ha csak azt az egyet elfogadjuk amit a Prédikátor könyvében Salamon mond, hogy minden hiábavalóság, akkor meglátjuk, hogy semminek nincsen értelme. Csak amit Jézus Krisztus cselekszik és bennünk munkál, az marad meg örökké. Sőt, ha a másik ember is látja bennünk ezt a változást, akkor Krisztusnak ez a munkája öbenne is elindul. A változást nem mi visszük véghez, hanem a mi megváltozott életünk fog a másik emberben automatikusan egy késztetést indítani arra, hogy ő is változzon, vagy pedig megtámad minket, el kezd üldözni és szidalmazni, de mégis reagál arra a Lélekre, aki bennünk van. Ekkor valójában az ilyen ember nem minket, hanem a bennünk lakó Krisztust támadja. Nem mindegy, hogy mi érezzük magunkat sérelmezve egy támadás esetén, vagy pedig tudomásul vesszük, hogy megváltozott az életünk, mi már meghaltunk a világ számára, ezért aki minket támad, az valójában a bennünk lakó Krisztust támadja.

Építeni annyi, mint az ember életét egy más világ alapjára helyezni. A Kolossé levélben ezt olvassuk: „Meggyökerezvén és tovább épülvén Ő benne, és megerősödvén a hitben, amiképpen arra tanítottatok, bővülködven abban hálaadással.” Kolossé 2,7 Itt három fontos szempont van. Meggyökerezvén, épülvén és megerősödvén. Ezeket a fokokat nem tudjuk átlépni, ezeket be kell tartani. Először is meg kell gyökereznünk Krisztusban. Nagyon fontos ragaszkodni az alapokhoz mindenféle képen, főleg a hamis tanítások, hamis próféciák, hamis ígéretes és hamis kívánságokkal szemben. Például hamis gondolataink vannak akkor, amikor a mi saját elképzeléseink szerint akarjuk rendezni a családi dolgainkat. Ezért tehát ahogy az ige is tanítja, meggyökerezvén Krisztusban, utána épülvén, (ahogy erről már beszéltem) és abban megerősödvén. Ugyanis csak az erős hitű ember képes hegyeket mozgatni. Aki maga is bizonytalan a saját hitében, hogyan tudna másokat Krisztushoz vezetni? Ezért tehát abban kell megerősödnünk, amiben hiszünk.

Pál apostol ezt mondja: „Az Istennek nékem adott kegyelme szerint, mint bölcs építőmester, fundamentumot vetettem, de más épít reá. Kiki azonban meglássa mi módon épít reá.” 1Korinthus 3,10 Itt van még egy nagyon fontos igazság. A megújult gyülekezet elkezd az építkezést, de nem biztos, hogy odafigyel az építkezés módjára. Valójában a gyülekezet egysége és egyféle gondolkodása erősíti meg a gyülekezetet, hogy ez az építkezés kiterjedjen a gyülekezeten kívülre is. Például még annak idején amikor a pestújhelyi gyülekezetbe jártunk, semmi mást nem csináltunk, csak ragaszkodtunk az ígérez. Hittünk abban, hogy ami le van írva a Bibliában, az ma is igaz, Jézus Krisztus tegnap, ma és mind örökké ugyan az, tehát ma is vannak gyógyulások, imameghallgatások, ma is minden lehetséges, mert minden lehetséges a Krisztusnak.

Miért is van ez az építkezés? „A szentek tökéletesbbitése céljából szolgálat munkájára, a Krisztus testének építésére.” Efézus 4,12 „Akiből az egész test, szép renddel egyberakdván és egybeszerkesztetvén az Ő segedelmének minden kapcsaival, minden egyes tagnak mértéke szerint való munkássággal teljesíti a testnek nevedését a maga fölépítésére szeretetben.” Efézus 4,16 „A maga fölépítésére szeretetben.” Ez azt jelenti, hogy először magunkat kell felépítenünk ahhoz, hogy utána másokat is felépíthessünk. A szeretet itt első sorban azt jelenti, hogy én nem

okozok kárt a másoknak, nem teszek olyat, amivel esetleg megütközést okozhatok a másik emberben, ugyanis Pál apostol is azt mondta, hogy a kegyelmet amit kapott Istentől, építésre és nem rontásra kapta. Ha mi a gyülekezet építésén munkálkodunk, akkor tudomásul kell vennünk, hogy ezzel párhuzamosan rontással nem foglalkozhatunk, még pedig azért nem, mert vannak korlátaink, még akkor is, ha ezeket a korlátokat mi nem látjuk. Ahogy az alapigében is olvastuk, Ne bontsd el a régi határt, ez arra utal, hogy azt a hagyományt amit az elődeink építettek föl, nem szabad elhagynunk, mert az Krisztusra épült, arra mi is építhetünk, mert ők ezért az életüket adták, életüket, egész munkásságukat és egész hitüket. Itt azt is látnunk kell, hogy különbség van a hagyomány és a szokás között. Az elődeink hagyományára építhetünk, de a szokást azt el kell hagynunk. Tudnunk kell azt is, hogy mit szabad nekünk lerontani, és mi az amit csak Isten ronthat le. Nekünk csak azt szabad lerontanunk, amit mi magunk valami rosszat felépítettünk.

Van olyan, amit csak Isten cselekedhet meg. Az 1János 3,8-ban ezt olvassuk: „A ki a bűnt cselekszi az ördögből van; mert az ördög kezdettől fogva bűnben leledzik. Azért jelent meg az Istennek Fia, hogy az ördög munkáit lerontsa.” Az ördög munkáit lerontsa, tehát ezt Isten cselekedte meg, de hogyan? Úgy, hogy Jézus a bűnt kárhoztatta a testben. Ez azt jelenti, hogy elválasztotta az embert a bűntől. Ez azért fontos, mert csak úgy tudta üdvözíteni az embert, hogy elválasztotta a bűnt az embertől, hogy az embert megmentse, a bűnt pedig halálra kárhoztassa. Attól kezdve, hogy ez az elválasztás megtörtént, nem vagyunk szolgálja a bűnnek. Isten nem kárhoztat minket a bűnért, hanem csak azért, amit nem bánunk meg, nem vallunk meg és nem hagyunk el, ugyanis ez azt jelenti, hogy mi ahhoz a bűnünkhöz még ragaszkodunk. Isten már nem kárhoztat minket, de ha mi ragaszkodunk a bűnünkhöz, akkor „a bűn zsoldja a halál” törvényszerűsége beindul az életünkben, így egyszerűen áthelyezzük magunkat abba a törvényszerűségbe, amelyből nekünk menekülnünk kellene. A világban levő törvényszerűségeknek a vége, a biztos halál. Jézus viszont eltörölte a halált, eltörölte a bűnt, és hogy-hogy mégis van halál, és mégis van bűn? Nos nekünk ez már nem jelent semmit, mert mi már meghaltunk, ezért már nem halhatunk meg. Mi már a bűnt megtagadtuk, ezért a bűn zsoldja nálunk nem lesz halál, ha csak nem ragaszkodunk a bűnhez. Tehát szabadok vagyunk arra, hogy egy bűn nélküli és halálfélelem nélküli életet élhessünk. Nem kötöz már meg minket sem a halálfélelem, sem a bűn következményének elszenvedése, mert ettől már szabadok vagyunk és ebben a szabadságban éljük az életünket. Addig nincs is igazi békességünk sem, amíg ezen át nem mentünk. Mert ha mi leraktuk az életünket a halálba és szabadok vagyunk a halál félelmétől, ha a bűnt megtagadtuk az életünkben és szabadok vagyunk a bűntől, akkor tölti be a szívünket Isten békessége, amelyet Ő nem úgy ad, mint ahogy a világ adja, mert ez a békesség emberileg nem megmagyarázható. Ezeket azért fontos tudni, mert a hitélet akkor válik nehezzé, ha ragaszkodunk bizonyos dolgokhoz, ha ragaszkodunk a saját magunk által felépített hitülethez. Csak egyetlen egy stabil pont van az életünkben, Jézus Krisztus. Ha ezen kívül más kapaszkodót keresünk, hogy például biztosítsuk az anyagi jólétünket, a családunk biztonságát, akkor ez mind össze fog omolni és ennek csalódás és gyakran öngyilkosság a vége. Én merem mondani, hogy a házasságnak is csak akkor van létjogosultsága a boldogságra, az együtt léte és arra, hogy minden nehézségen keresztül lehet menni, ha ezt Krisztusra alapoztuk.

Amikor én a feleségemnek elkezdtem udvarolni, az volt az első kérdése, hogy hiszel e Istenben. Erre lehet alapozni. Tudnunk kell, hogy mindenben Krisztus az alap, Ő ezért mondta azt, hogy aki Én hozzám jön, azt semmiképpen ki nem vetem. Menjünk Őhöz akár mi is történik a világban! Fenyegetettség? Háborús veszély? Gazdasági válság? Ilyenkor szólalnak meg a hamis próféták, holott a Biblia nem történelem könyv, a világból nem lehet beazonosítani azt ami a Bibliában van, hanem fordítva, ami a Bibliában le van fektetve, az történik a világban. A hamis próféta mindig arról beszél, hogy mi lesz a jövőben, viszont a valódi próféta azt mondja el, hogy a jelenlegi pillanatnak mi lesz a következménye. Az igazság az, hogy amire alapoztuk most az életünket, olyan lesz a jövőnk is. A mi megváltozott életünkben hordozzuk az örök életünket. Ha viszont valakinek nem változott meg az élete, akkor nem szükséges a dolgot sokat tanulmányozni, mert egyértelmű, hogy a bűn zsoldja a halál. Meg van a lehetőség arra, hogy megváltozzunk, hogy új életet éljünk, első sorban egyéni szinten, aztán a gyülekezetben, és természetesen a világot is mi változtatjuk meg. Ha volt változás a világban, azt mindig a hívő emberek tették. Ők voltak azok, akik megváltoztatták a családjukat, a környezetüket. Ha azt akarod, hogy jó dolgod legyen ebben a világban, akkor változz meg te! Ne azt várd, hogy majd a világ megváltozik, változz meg te, akkor lesz jó neked is, a környezeteknek is és mindenkinek!

Befejezésül hadd olvassak fel még egy igét!

„És most, atyámfiai, ajánllak titeket az Istennek és az ő kegyelmessége igéjének, a ki felépíthet és adhat néktek örökséget minden megszenteltek közt.” Apostolok Cselekedetei 20,32

Ámen.

Ez az igehirdetés 2012 március 25-dikén hangzott el a soproni baptista gyülekezetben.